POLITIE

Onderwerp
Consultatieadvies wetsvoorstel
Wet regulering sekswerk

De Minister van Veiligheid en Justitie
Directie Wetgeving en Juridische Zaken
[redacted]
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

VERZONDEN 20 DEC. 2019

Organisatieonderdeel
[redacted]

Behandeld door

Functie
-

Telefoon
-

E-mail
[redacted]

Ons kenmerk
[redacted]

Uw kenmerk
[redacted]

In afschrift aan
-

Datum
19 december 2019

Bijlage(n)
1

Pagina
1

Geachte [redacted]

Bij brief van 14 oktober jl. met bovenvermeld kenmerk bood u mij de gelegenheid te adviseren over het concept-wetsvoorstel met de bijbehorende memorie van toelichting.

Advies

In algemene zin sta ik positief ten aanzien van voorstellen om te komen tot regulering van de prostitutiebranche. En ik stel het op prijs u daarover op hoofdlijnen te adviseren, waarbij ik zal ingaan op de handhaafbaarheid van de wet door de politie in relatie tot het landelijk register en de relatie tot de gemeentelijke handhaving. Bij enkele voor de politie belangrijke onderwerpen plaats ik wat gedetailleerdere kanttekeningen. Daarnaast vraag ik uw aandacht voor het hoge witwas-risico die het gevolg is van het dienstverleningskarakter, hoge uurtarieven, de (i.v.m. de privacy) zeer beperkte gegevensvastlegging in combinatie met betalen in contant geld. Op het moment dat prostitutie een normale bedrijfstak wordt, behoeft de regulering van de bedrijfsvoering extra aandacht. Als de introductie van elektronisch betalingsverkeer binnen de bedrijfstak (om begrijpelijke redenen) op weerstand stuit, is het bijhouden van een kas-register in verband met de grote hoeveelheden contant geld aan te bevelen. Dit is niet alleen een fiscaal en handhavingsbelang ter voorkoming van witwassen, maar ook in het belang van de veiligheid en gezondheid van de sekswerker in verband met beter beheer van kasgeld en toezicht op werktijden.

Omdat een zo duidelijk mogelijk zicht op de reguliere branche behulpzaam kan zijn bij het bestrijden van met name de illegale prostitutie en mensenhandel, lijkt het zo goed mogelijk identificeren van de legale bedrijfstak aan te bevelen. Dit is overigens niet alleen van belang voor de politie, maar vooral ook voor de rechtszekerheid van de sekswerkers en overige werkzaam in de legale en bedrijfsmatige (seksuele) dienstverlening. In dit verband stel ik mij voor dat u (al is het maar in de toelichting) aandacht wilt besteden aan met name het niet- (of minder vaste) locatie gebonden prostitutiebedrijf. En hoe de vergunningsvereisten zich straks verhouden tot vrij verkeer van personen, diensten en goederen in de EU/Schengen.

Als bijlage vindt u de opmerkingen van onze AVIM-teams, die belast zijn met vooral de bestrijding van mensenhandel.

Postbus 17107
2502 CC Den Haag
www.politie.nl

Handhaafbaarheid

Een aantal van onze voorstellen vergt extra capaciteit van de politie, onder meer voor het raadplegen van de politiesystemen bij vergunningverleningen, meer register inzage mogelijkheden voor de politie en dergelijke. Dit is echter van belang om werk achteraf te voorkomen. Opsporingsonderzoeken naar mensenhandel zijn immers zeer arbeidsintensief en de beschikbare capaciteit ervoor is beperkt. Prostitutie is gevoelig voor mensenhandel en vormen van ondermijnende criminaliteit. En goede informatie helpt bij het voorkomen hiervan en bespaart daarmee tijdrovend opsporingscapaciteit.

Vergunningplicht individuele sekswerker en landelijk register

Voor het voorkomen van mensenhandel en andere misstanden in de prostitutie is het voor toezichthouders, waaronder ook politiemedewerkers, belangrijk sekswerkers te kennen en informatie over hen te kunnen delen. Het belang van de registratie van sekswerkers in de vorm van een vergunningenregister is voor de politie dan ook groot.

Het is hierbij van belang dat de politie een beperkte rol blijft houden in het toezicht om samen met de gemeentelijke toezichthouders (eventueel geïnformeerd op basis van politiesystemen) contact te leggen met de sekswerkers, hen te kennen en informatie over hen uit te wisselen. Dit is een belangrijke bron voor het vroegtijdig herkennen van signalen van mensenhandel en belangrijk onderdeel van het barrièremodel mensenhandel. Het vroeg herkennen van signalen mensenhandel kan ernstig leed bij (m.n. de meest kwetsbare) sekswerkers voorkomen.
De politie heeft in verschillende eenheden ervaringen opgedaan met een gemeentelijke registratieplicht. Daarbij had ieder zijn eigen rol bij het voorkomen van misstanden: de exploitant, de gemeentelijke toezichthouder, politie en hulpverlening. Het proces rond de registratie, onder meer bestaand uit een gesprek, geeft zicht op de sekswerker en diens woonsituatie; en levert contactmomenten op. En kon bovendien leiden tot de weigering van de gemeente de sekswerker te registreren. Bijvoorbeeld omdat signalen van mensenhandel bij de politie bekend waren. Hierbij is van belang dat de gemeente signalen van mensenhandel kan delen met de politie; en de politie deze, zo nodig, op haar beurt met het OM.

Enkele kanttekeningen:
- In het wetsvoorstel (art. 4) is bij de vergunningverlening door de burgemeester niet expliciet opgenomen dat rekening wordt gehouden met informatie die bij de politie bekend is over specifieke aanvragers, bijv. ernstige vermoedens van mensenhandel (zowel slachtoffer- als daderschap). De MvT vermeldt weliswaar dat "nader bezien moet worden hoe de gemeenteambtenaren bij een aanvraag van een prostitutievergunning gebruik kunnen maken van de kennis die wellicht bij de politie aanwezig is aangaande signalen van mogelijk slachtofferschap mensenhandel".
De politie is echter van mening dat zij standaard bevraagd zou moeten worden. Bij voorkeur voorafgaand aan het gesprek dat gemeentelijk plaatsvindt. Voorgesteld wordt deze bevraging op te nemen in art. 4 van het wetsvoorstel. De grond hiervoor is art 16

WPG (verplichte verstrekking aan de burgemeester in het kader van handhaving openbare orde).
- Verder is van belang dat ook de politie als toezichthouder op prostitutie directe toegang heeft tot het landelijk vergunningenregister. Veelal wordt door gemeentelijke toezichthouders regelmatig samengewerkt met de politie (bijvoorbeeld door samen op pad te gaan). Dit is bijvoorbeeld het geval bij specifieke controles of ernstige situaties. Ook voor de politie toezichthouders is het van belang om een compleet beeld te houden op de in hun gebied aanwezige sekswerkers; en dus het register te kunnen raadplegen.
- Art. 10 regelt dat de burgemeester die de vergunning verstrekt, deze ook kan intrekken. Aangezien de vergunning landelijk geldt, zal het geregeld voorkomen dat een sekswerker in een andere stad werkzaam is dan waar de vergunning is verleend. Als de politie ernstige vermoedens heeft van gedwongen prostitutie is onduidelijk met welke burgemeester zij dit kan delen om de vergunning te doen intrekken. Het heeft onze voorkeur dat de informatie wordt gedeeld met de burgemeester van de gemeente waar de sekswerker werkzaam is. Het is immers voor de politie niet gebruikelijk buiten de eigen burgemeester om informatie aan een burgemeester buiten de eigen eenheid te verstrekken. Overigens betreft het ook hier de verplichting van de politie op grond van art. 16 WPG. Voor de effectiviteit van het systeem ware bovendien te overwegen de bevoegdheid tot intrekking niet te beperken tot de burgemeester die de vergunning heeft verstrekt, maar (en vooral juist) aan de burgemeester van de gemeente waar de sekswerker werkzaam is.
- Een termijn van 2 weken voor vergunningverstrekking lijkt onrealistisch en een langere, AWB-conforme beslistermijn wenselijk.
- Ook bij de aanvraag van een individuele sekswerker moet een BIBOB-toets mogelijk zijn, zoals bij exploitatiebedrijven. Vooral als het vermoeden bestaat dat het om iemand gaat die wederrechtelijk verkregen gelden via sekswerk wil witwassen. Of een sekswerker de vergunning gebruikt voor strafbare feiten (zoals drugshandel).

Vergunningplicht seksbedrijf en landelijk register

De politie onderschrijft het belang van zorgvuldige toetsing en screening van ondernemers die een seksbedrijf starten; om te voorkomen dat binnen deze bedrijven vormen van mensenhandel of andere vormen van criminaliteit ontstaan.

Enkele kanttekeningen:
- Art. 22 (aanvraag vergunning) bepaalt, net als bij art. 4, niets over het inwinnen van informatie bij de politie. De politie is echter van mening dat zij standaard bevraagd zou moeten worden.
- Verder is van belang dat ook politiemedewerkers die belast zijn met het houden van toezicht op seksbedrijven toegang hebben tot het landelijk vergunningenregister én het bedrijfsplan en de bedrijfsadministratie van de exploitant. De informatie die hierin verwerkt wordt is relevant voor de informatiepositie van de politie (zie ook hierna).

- Intrekking van een vergunning zal veelal plaatsvinden op grond van informatie die conform art. 16 WPG door de politie aan het gezag is verstrekt. Ook hier te regelen dat de politie dit doet aan de burgemeester van de gemeente waar het bedrijf is gevestigd.

Toezichthoudende rol politie/Inzage register

Inzage in de landelijke registers wordt beperkt tot de toezichthouders. Er is een ontwikkeling om het toezicht op de prostitutiebranche zoveel mogelijk te beleggen bij gemeentelijke toezichthouders. De politie blijft echter een toezichthoudende rol houden om haar informatiepositie op prostitutie, onder meer op signalen mensenhandel en andere criminaliteit, zoveel mogelijk te completeren. Als toezichthouder behoudt de politie haar recht op inzage in de registers waarin toezichthouders ook signalen van mensenhandel muteren. Ook hebben toezichthouders recht op inzage in bedrijfsplan en -administratie. Dit is van belang voor de informatiepositie van de politie. Bovendien kan de politie zo toezichthouders nuttige kennis en ervaring aanreiken bij de beoordeling van signalen van mensenhandel.

Intrekken art. 151a Gemeentewet

Artikel 151a van de Gemeentewet vervalt en daarmee de lokale (APV) beleidsvrijheid van gemeenten. Het wetsvoorstel regelt een aantal zaken die gemeenten nu veelal lokaal kunnen regelen. De Memorie van Toelichting vermeldt dat de WRS alles uitputtend en uniform regelt. Dit is niet het geval. De gemeente stelt immers ook regels over ondermeer de verplichte inzet van gecertificeerde beveiliging, het maximum aantal ramen per exploitant, minimale en maximale verhuurperiode aan sekswerkers en eventuele nachtsluiting. De politie acht het van belang dat gemeenten in aanvulling op de landelijke regelgeving lokale regelruimte houden.

Gebruik politie informatie bij vergunningenverstrekking en intrekking

Politie stelt voor wat betreft de vergunningverlening, weigering en intrekking voor, aan te sluiten bij wat nu al in het besluit Politiegegevens geregeld is ten behoeve van het verstrekken van vergunningen in het kader van de Drank- en Horecawet.

In art. 4:3 lid 5 is opgenomen dat gegevens door de politie kunnen worden verstrekt aan:

- de burgemeester, ten behoeve van het nemen van een beslissing omtrent:
  - a. de verlening, weigering of intrekking van een vergunning op grond van de Drank- en Horecawet;

Het ligt voor de hand voor eenzelfde duidelijke constructie te kiezen voor het verlenen, weigeren of intrekken van een vergunning aan sekswerkers of seksbedrijven.

Onderwerp
Consultatieadvies wetsvoorstel
Wet regulering sekswerk

Datum
19 december 2019

Ik vertrouw erop u hiermee van dienst te zijn geweest.

Hoogachtend,

[redacted]

Korpschef

Bijlage

Opmerkingen AVIM teams m.b.t. Consultatieversie (Internetconsultatie 15-10-2019)

Register

Artikel 11 Landelijk register prostitutievergunning: op welke wijze wordt dit toegankelijk gemaakt? Hoe zorgen we ervoor dat het up to date blijft? Noodzakelijk dat politie en aangewezen toezichthouders ter plaatse systeem kunnen bevragen.

Zit er overigens een soort tussentijds gesprek in? Let op dat de vergunning 5 jaar geldig is. In die 5 jaar kan de situatie van een prostituee aanzienlijk wijzigen.

Blz. 12 van de MvT vermeldt dat bij een sterk vermoeden van dwang een signaal wordt afgegeven aan de politie.

Vragen/opmerkingen: als een signaal aan de politie wordt afgegeven, moet de werkwijze hiervan landelijk eenduidig worden afgesproken. Waar bestaat het signaal uit? Hoe en in welke vorm wordt dit bij de politie gemeld?

Art 12 lid 4. Er komen in het register aantekeningen m.b.t. zelfredzaamheid en dwang. In hoeverre worden deze aantekeningen van dwang gedeeld als signaal mensenhandel met de politie? Ook op deze bladzijde staat dat er bij een sterk vermoeden van dwang geen vergunning wordt afgegeven. Wordt dit dan ook met de politie gedeeld? Want dit is een sterk signaal Mensenhandel. Graag zouden wij zien dat dit signaal o.g.v. de wet met de politie wordt gedeeld.

3.3.2 MvT, 2e alinea: "Politieambtenaren hebben in beginsel geen toegang tot het register, tenzij zij belast zijn met de toezichthoudende taak en dan uitsluitend bij het uitoefenen hiervan. In geval van een opsporingsonderzoek gerelateerd aan mensenhandel, kunnen relevante gegevens uit het register worden opgevraagd."
Vraag: Wordt met opgevraagd bedoeld een vordering 126nd Sv? Zo ja, hoe gaat het indien de gegevens opgevraagd worden op basis van een ander misdrijf dan gerelateerd aan messenhandel? Bijvoorbeeld, indien een prostituee een misdrijf jegens een klant pleegt dat niet aan mensenhandel te relateren is (zoals oplichting of een geweldmisdrijf).

Toegang tot register
p. 14 MvT: Politie heeft in beginsel geen toegang tot het register, tenzij belast met de toezichthoudende taak en dan alleen voor de uitoefening daarvan. We bepleiten een beperkte aanwijzing van politieambtenaren (werkzaam bij TMM) met directe toegang tot het register. In het kader van opsporing wil de politie (in het bijzonder TMM) deze bevoegdheid kunnen gebruiken voor opsporing en het onderzoeken van signalen van mensenhandel. Autorisatie anders eventueel op last van de zaaks-OvJ.

3.5 MvT: De bewaartermijn van ingetrokken vergunningen en vergunningen van een prostituee die zonder vergunning heeft gewerkt is relatief kort. De aangiftebereidheid van slachtoffers van mensenhandel is laag. Vaak komen slachteroffers pas na jaren gewerkt te hebben bij de politie om aangifte de doen. Gegevens in het register kunnen belangrijke bewijsmiddelen zijn, die

echter na een korte tijd niet meer ter beschikking staan van opsporing. Wij stellen daarom een bewaartermijn voor van 5 jaar.

Webcrawler
Aangezien het doel van de prostitutievergunning is om misstanden zoals gedwongen prostitutie tegen te gaan, dient het toezicht primair gericht te zijn op het identificeren van prostituees die werken zonder vergunning (illegale prostitutie) en op het identificeren van overtredingen en misstanden. Voor Internet advertenties lijkt een instrument zoals een zogeheten webcrawler goede mogelijkheden te bieden de toezichtcapaciteit gericht in te zetten. De webcrawler analyseert grote hoeveelheden advertenties en licht de meest risicovolle eruit. Op deze manier kan bijvoorbeeld worden gezocht naar advertenties zonder vergunning- of telefoonnummer, onderling verschillende advertenties met telkens eenzelfde vergunningnummer en elementen in advertenties die kunnen duiden op dwang, minderjarigheid of seksuele uitbuiting.
Het is dus zaak dat advertentieplatforms (digitaal en gedrukt) waar prostituees en bedrijven hun diensten aanbieden, blijven bestaan, omdat ze een belangrijke vindplaats vormen van met name zelfstandig werkende prostituees. De politie bepleit de implementatie van dergelijke webcrawlers, ook bij de gemeenten.

Binnentreden

Machtiging binnentreden bij seksbedrijf in woning: onterecht wordt verondersteld dat de betreffende machtiging alleen door de burgemeester mag worden verstrekt o.g.v. art. 2 AWBi. Ook de (H)OvJ kan zo'n machtiging verstrekken. Dit is zeker relevant i.v.m. de vaak bijzondere tijdstippen waarop controles plaatsvinden; waarbij de burgemeester soms moeilijk of niet bereikbaar is.

Artikel 39: het binnentreden zoals voorgesteld geeft beperkingen. Toezichthouders mogen alleen zonder toestemming een woning binnentreden als op dat adres een vergund seksbedrijf gevestigd is. Dat betekent dat de handhaving en het in contact komen met thuiswerkers ernstig gehinderd wordt. Terwijl alles wat vergunningplichtig is, zou moeten kunnen worden gecontroleerd.

6.4 Handhaving strafbaarstelling klanten en faciliteerders

Artikel 15: Een ieder kan nagaan of een vergunningnummer voorkomt. De wetgever stelt klanten en faciliteerders strafbaar indien zij gebruik maken van illegale prostitutie of illegale prostitutie faciliteren. Onderkend wordt dat een klant of faciliteerder die langs deze weg informatie zoekt, niet zeker kan weten of het nummer ook inderdaad hoort bij degene die zegt onder dit vergunningnummer te werken. De gekozen optie verkleint weliswaar het risico voor de klant en de faciliteerder om zaken te doen met een illegale prostituee. Maar er lijkt ruimte voor verbetering.
In de MvT staat dat het register alleen mag worden geraadpleegd indien dit noodzakelijk is. Wanneer is dit het geval? Is raadpleging telkens noodzakelijk indien de klant een prostituee wil bezoeken?

In 3.3.2. laatste alinea wordt bovenstaande onderkend. Er staat dat de gekozen optie het risico verkleint voor klant en faciliteerder om zaken te doen met een illegale prostituee. De privacy van de prostituee wordt optimaal gewaarborgd. In hoeverre wordt de klant gevrijwaard van vervolging als hij te maken heeft met een prostituee zonder vergunning die de vergunning van een ander toont? Hoe verhoudt de vergewismogelijkheid zich tot de strafbaarheid

van de klant? En hoe toont de klant aan dat hij zich vergewist heeft dat het een prostituee is met een vergunning? De raadplegingen worden gelogd. Maar de gegevens van de raadpleger niet. Hoe kan de raadpleger (klant/faciliteerder) aantonen dat hij zich vergewist heeft?

Hoe wordt ervoor gezorgd dat het vergunningnummer niet eenvoudig te vervalsen is? Is een hit/no-hit controle op de combinatie van (vergunning)nummer en het telefoonnummer bedoeld in artikel 4-2-c niet beter? Er is dan sprake van wetenschap en houderschap bij de prostituee. (vgl. naam/nummer controle van banken; en het systeem van bankpas/rekeningnummer en PINcode)

Hoe dient de burger te handelen indien een bedrijf of prostituee niet in het register staan? En hoe (vervolgens) de gemeente of de politie?
Als de politie in zo'n geval de opsporing als taak krijgt, volgt de vraag: welke afdeling binnen de politie pakt deze zaken op? AVIM, DRR, BT's, Zeden? En worden daarmee dan ook al deze politiemedewerkers voor het register geautoriseerd?

Voorzienbaar bewijsprobleem strafbaarstelling klanten

Het voorstel beoogt klanten (afnemers) van seksuele diensten van een onvergunde prostituee strafbaar te stellen. Met het wetsvoorstel ontstaat echter een ernstig en nu al voorzienbaar bewijsprobleem. Het daadwerkelijk afnemen van de seksuele dienst. De verdachte heeft recht op de cautie en hoeft niets te verklaren. De prostituee riskeert eveneens een sanctie ex artikel 42. Ook die zal niet genegen zijn te verklaren over de verleende seksuele diensten. Doorgaans zijn er ook geen andere getuigen. Als daadwerkelijke handelingen (het afnemen van de diensten) niet daadwerkelijk zijn vastgesteld, is er ook geen sprake van klandizie. Het aanwezig zijn bij en samen in een bed liggen en kijken naar seksuele handelingen is niet strafbaar. Indien beide verklaren slechts bevriend te zijn en de betaling niet daadwerkelijk is vastgesteld (of waargenomen) vervalt de klandizie. Seks tussen vrienden is niet strafbaar, ook niet als de vriend(in) prostituee is. Het plaatsen van een televisie in dezelfde ruimte waarop seksuele handelingen te zien zijn, levert dus al een bewijsprobleem op.

Onjuiste beschrijving klanten die strafbaar handelen in termen van 273f Sr (p.51)

Wij betwijfelen of klanten van slachtoffers van mensenhandel zich schuldig maken aan mensenhandel in de zin van het huidige artikel 273f Sr, op de wijze beschreven op p. 51 aan het einde van de 1e alinea. Klanten van minderjarige prostituees onder de 16 zijn strafbaar gesteld in artikel 248b, onder de zestien geldt de strafbaarstelling van 245 Sr. En degene die een minderjarige (onder 18 jaar) in de prostitutie brengt, overtreedt 273f. Maar het bezoeken van een prostituee tussen de 16 en 18 jaar, is niet strafbaar in de zin van artikel 273f. Hoe laakbaar ook, het huidige 273f stelt de bezoeker van een slachtoffer van mensenhandel niet strafbaar. Ook niet degene die ernstige vermoedens had moeten hebben.

Strafrecht *Ultimum Remedium*
Geen of zo min mogelijk strafbaarstelling in het strafrecht van faciliteerders, klanten en profiteurs (winstbejag), maar zoveel mogelijk binnen het bestuursrecht afdoen. Het strafrecht is gelet op de consequenties ultimum remedium.
Hoe om te gaan met eenmalige overtreding? Dit zal (na strafrechtelijk onderzoek) vaak afgedaan worden met een boete en voorwaardelijke straf bij ZSM. Dan weegt strafrechtelijk onderzoek en de daartoe benodigde opsporingscapaciteit niet op tegen de verwachte afdoening. Ook hier lijkt geleidelijke sanctionering meer op zijn plaats.
Gepleit wordt om sancties gericht op faciliteerders, klanten en profiteurs van illegale prostitutie (waarbij geen aanwijzingen of signalen van dwang of uitbuiting bestaan) op te nemen in de Wet Regulering Sekswerk; en eveneens een geleidelijke sanctionering voor vast te stellen in de lijn van de Awb (en idem voor de illegale prostituee).

Aanwijzingsbevoegdheid als toezichthouders

- Tekstueel: p. 29 noemt artikel 37 als grondslag aanwijzingsbevoegdheid Burgemeester. Dit blijkt artikel 38 te zijn bij de artikelsgewijze toelichting (p.50).
- Op p. 50 staat: "Ook kan hij (burgemeester) politieambtenaren hiervoor aanwijzen". En de verdeling van toezicht en opsporingscapactiteit wordt bij de driehoek gelegd.
Er is geen waarborg dat de burgemeester niet uitsluitend politieambtenaren aanwijst voor toezicht en handhaving van de bestuurlijke taak (zie p. 29), waardoor in de praktijk toezicht en handhaving (alsnog) volledig bij de politie kunnen komen te liggen.
Er bestaat de zorg dat de burgemeester voornamelijk de politie aanwijst als toezichthouder en binnen de politieorganisatie deze bevoegdheid bij AVIM belegd wordt. Zeker vanwege het tweede lid van artikel 38, waarin staat dat gemeentelijke toezichthouders ook bevoegd zijn voor de opsporing van de twee strafbare feiten die een klant kan begaan in de zin van artikel 40 als afnemer van onvergunde (illegale) prostitutie, de strafbaarstelling van de faciliteerder en de profiteur. Dit zou extra druk leggen op de opsporing(scapaciteit) van zwaardere en onderzoekswaardige signalen en verdachten van mensenhandel ex art. 273f Sr (een '12-jaarsfeit').

Ook zou dit een tegengestelde beweging betekenen ten opzichte van de ontwikkeling dat de Prostitutiecontroles belegd worden bij het bestuur om zo de capaciteit van de opsporing op mensenhandel te kunnen concentreren. Zoals ook erkend wordt op p.38 bij 9.6 Lasten voor de politie. Hierin wordt de verwachting uitgesproken dat het wetsvoorstel geen extra lasten voor de politie met zich mee zal brengen.
Wij betwijfelen of dit in de praktijk werkelijk het geval zal zijn. Als politieambtenaren als toezichthouder voor deze wet worden aangesteld, zullen dit vermoedelijk rechercheurs van TMM zijn (zoals nu al vaak het geval is). En zal dit in de praktijk afbreuk doen aan de effectiviteit van de opsporing van zwaardere zaken Mensenhandel.
De vrees bestaat dat het opsporingsteam Mensenhandel belast zal worden en zich voornamelijk bezig zal moeten gaan houden met prostitutiecontroles (toezicht en handhaving) en de opsporing van faciliteerders, klanten en profiteurs van illegale prostitutie (206a Sr.). Omdat dit nou eenmaal eenvoudiger en dus vaker geconstateerd wordt.

Onderscheid bestuurlijke signalen en strafrechtelijke signalen

Wij wensen onder de aandacht brengen dat illegale prostitutie niet per definitie een signaal mensenhandel is. Het wetsvoorstel zou duidelijker onderscheid moeten maken tussen bestuurlijke signalen van misstanden en illegale prostitutie en strafrechtelijke signalen van dwang en uitbuiting cq. Mensenhandel.
Ten aanzien van misstanden en illegale prostitutie dient het primaat van toezicht en handhaving van deze wet voornamelijk een gemeentelijke en bestuursrechtelijke aangelegenheid te zijn en blijven. Wat niet betekent dat de politie (en recherche) niet binnen haar huidige (diverse) taakstelling de samenwerking met het bestuur aangaat en hierin haar rol vervult.
In het geval van strafrechtelijke signalen van dwang en uitbuiting zullen deze bij het Opsporingsteam Team Mensenhandel en Mensensmokkel worden behandeld.

Wij hechten daarom veel waarde aan wat op pagina 31 en 38 staat: *"De nieuwe strafbaarstelling is bedoeld als aanvullend instrument bij de bestrijding van illegale prostitutie en laat de strafrechtelijke aanpak van mensenhandel binnen de prostitutiebranche onverlet."* en *"De verwachting is dat het wetsvoorstel geen extra lasten voor de politie met zich mee zal brengen. De politie zal zich naar verwachting meer kunnen gaan richten op haar kerntaken met betrekking tot opsporen van strafbare feiten."*
Wij zouden wat ons betreft hierin niet de verwachting maar de waarborg willen kunnen lezen dat de toezicht en handhaving van deze wet niet ten koste zal (mogen) gaan van opsporingscapaciteit Mensenhandel, doordat dit door de burgemeester de facto bij de politie belegd kan worden.

9.6 Lasten voor politie

Het wetsvoorstel vermeldt dat *klanten en faciliteerders strafbaar zijn als ze diensten afnemen van of diensten verrichten voor prostituees die zonder vergunning werken. Klanten en faciliteerders kunnen aan de hand van het vergunningnummer van een prostituee controleren in een hit/no hit-systeem of bij dat nummer een geldige vergunning hoort. De opsporing van strafbare feiten is een taak van de politie.*

Zoals het er nu staat, leidt dit in de praktijk dus wel degelijk tot een lastenverzwaring van de politie.

POLITIE

Postbus 264, 2501 CG Den Haag

Port Betaald postnl

Gezien scankamer JenV
23 DEC. 2019

FMHaaglanden
23 DEC. 2019
Ontvangen